

Kis Miklós és Nagy Miklós

A faluban mindenki ismerte Miklóst, a fura öregembert. Egyedül élt kidőlt- bedőlt kunyhójában, és ki sem dugta az orrát. Mindig ugyanazt a ruhát viselte: egy hosszú, vörösbarna kabátot és egy hegyes sipkát, amitől sovány alakja még hórihorgasabbnak tűnt. Még a legmelegebb nyáron is vastag csizmát viselt, és ugyanabban járt télen is.

Bizony, a falubeli gyerekek gyakran csúfolódtak vele. Legtöbbször azt kiabálták utána, hogy „Titkos Miklós”, meg azt, hogy „Móka Miki”, aztán vihogva elszaladtak, mikor az öreg megfenyegette őket a botjával.

Mindenfélét kitaláltak a bosszantására. Az öreg kertjében állt a környék legszebb almafája, amely minden évben sok finom, illatos almát termett.

- Messzi földről származó, ritka fajta lehet - sutyorogtak a falubeli asszonyok, és sóvár pillantásokkal méregették a fát a kerítés felett.

A fiúk viszont azzal szórakoztak, hogy átmásztak a kerítésen, és lopták az almát. Csak mulattak rajta, amikor az öreg kiabálva kiviharzott, hogy elkapja őket. Mindig sikerült meglógniuk előle.

Egy késő őszi estén azonban egy kisfiú nem volt elég gyors. Hiába próbált felkapaszkodni a magas kerítésen, nem bírt átmászni rajta. Az öreg Miklós egyre közelebb ért, és dühösen lóbálta a botját. A kisfiú rémületében és kimerültségében a földre esett. Összehúzta magát félelmében, eltakarta a szemét, és remegve várta a verést. Amikor az öreg odaért, nem sújtott le rá. A kezét nyújtotta, és segített neki felállni.

- Nem bántalak, te ördögfióka - morogta az öreg. - Meg ne lássalak itt többet! Nem értem, hogy miért jön ide mindenki? Letöritek az ágakat, megtépázzátok a fát! Szerintetek ez szórakozás?

- Nem... suttogta a fiú. - Ez a bátorságpróba. Én is olyan bátor akarok lenni, mint a nagyok! Különben kinevetnek!

Sokáig nézték egymást, az öreg és a gyerek. Aztán az öreg kezét nyújtott, és bemutatkozott:

- Miklós a nevem.

- Tudom - mondta a fiúcska. - Az én nevem is Miklós.

Egyszerre kezdtek el nevetni.

- Mit szólnál ahhoz, ha adnék neked egy almát? - kérdezte Nagy Miklós. - Jobb ízű, mint a lopott gyümölcs!

Kis Miklós bólintott, és bement vele a házba. Bent körülnézett és elámult. A szoba minden falát polcok borították, és a polcokon csupa-csupa befőttesüveg sorakozott: almalé, almapüré, almalekvár, almakompót, almadzsem... Az öregember átment a szobán, és kinyitotta a szomszéd szoba ajtaját. Ott is polcok borították a falakat, és rajtuk sok-sok alma sorakozott szép rendben.

- Nahát! - kiáltott fel Kis Miklós. - Ki fogja megenni ezt a rengeteg sok almát?

Nagy Miklós szomorúan csóválta a fejét:

- Nem tudom. Már nem maradt senkim, és vendégek sem jönnek hozzám soha. De azt mégsem hagyhatom, hogy ez a rengeteg gyönyörű alma megrothadjon. Vegyél nyugodtan, amennyit csak akarsz!

Kis Miklós kiválasztott egy mosolygó piros almát. Elgondolkozva harapott bele, aztán felragyogott az arca:

- Figyelj csak, Nagy Miklós! Támadt egy ötletem!

Két hónappal később furcsaságok történtek a falucskában. Ha valaki kilesett volna Mikulás éjszakáján az ablakon, két fura figura ötlött volna a szemébe. Egy megrakott szánt húztak a csikorgó hidegben - de senki nem látta és hallotta őket, mert mindenki tévét nézett a jó meleg szobában. Az egyik alak hórihorgas volt, a másik pici. Mindketten hosszú kabátot és hegyes sipkát viseltek. Minden ház előtt megálltak, és leemeltek a szánkóról egy zsákocskát. Mosolygó piros almák voltak benne, egy üveg alma- lekvár, almadzsem vagy almapüré, és egy marék földimogyoró. Letették a zsákocskát a küszöbre, aztán kézen fogva továbbmentek egészen a következő küszöbig.

Amikor a szán már üres volt, a két fura figura nevetve tűnt el egy kerítés mögött, ahol egy hatalmas almafa állt. Egyetlen ágán sem volt már alma...

Na, tudjátok már, hogy ki volt az a két fura alak?